

København, og til det, det er Lovforslagets Maal at faa gennemført, man kan altsaa ikke henvise til København som et Sted, hvor Spørgsmaalet allerede er løst, nej, her er Spørgsmaalet kun halvt løst, her staar der endnu et stort Skridt tilbage at gøre.

Jeg vil haabe, at de Oplysninger, som Udvalget kan skaffe sig, og den Bearbejdelse, Udvalget kan give disse Oplysninger, maa blive et virkeligt Grundlag for, at Sagen kan tages op til ny Behandling her i Folketinget nu i denne Samling, og at det saa maaske kan føre til Ændringer i Loven af 1902, hvorved de Hindringer, Loven muligvis indeholder for, at Skolebespisningen kan blive gennemført saa mange Steder som muligt, blive fjernede.

K. Pedersen: Den Tanke, som ligger til Grund for dette Forslag, har min fulde Sympati, omend jeg skal indrømme, at det maaske nok kan siges, at Forslaget spænder lidt for vidt. Naar den Slags Ting, som her er Tale om, skal gennemføres, bliver der jo altid gjort opmærksom paa, at Forslaget derom er Gentagelser, og vi vide jo ogsaa, at vi atter og atter skulle banke paa, men at denne Sag er af den Beskaffenhed, at den vil finde sin Løsning, derom er jeg for mit Vedkommende ganske overbevist. Jeg tror, vi ere naaede saa vidt, som ogsaa blev sagt af den foregaaende Taler, at snart alle ere enige om, at det er af største Vigtighed for Skoleundervisningen, at Børnene ikke møde sultne, og vi ere vel ogsaa alle sammen snart enige om, at der er Tilfælde, hvor Skulden for, at Børnene møde sultne i Skolen, slet ikke er Forældrenes. Men naar det er saadan, og det tror jeg, ingen vil bestride, saa tror jeg ogsaa, vi kunne være enige om, at saa er det en Sag, som det offentlige maa tage sig af, og at vi ikke kunne vedblive at staa paa Loven af 1902, som tildels gør Skolebespisningen til en privat Foranstaltning.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Stæuning) nævnede, at Skolebespisning var indført i England, i Kristiania o. s. v. Men vi behøve ikke den Anvisning, at det er indført andre Steder, Sagen er jo drøftet her, og jeg tror, at vi alle sammen kunne overse den, og jeg tror, at vi snart ere saa langt fremme, at Tanken virkelig har Tilslutning ogsaa indenfor dette Ting. Maaske er der nok, som jeg sagde til at begynde med, en Mulighed for, at Forslaget i Øjeblikket spænder for vidt, men jeg vil meget hænstillte, at det Udvalgs-

arbejde, som nu vil finde Sted i Aar, vil blive et velvilligt Arbejde, og at man ogsaa i dette Udvalg kan faa de Oplysninger, som man i dette Øjeblik trænger til for at blive klar over hele Spørgsmaalets Rækkevidde og Bekostningen ved Gennemførelsen af Skolebespisning.

Der findes i dette Forslag en Paragraf, hvori det siges, at Staten skal betale Halvdelen af Udgifterne til Skolebespisningen. Det blev af et foregaaende æret Medlem anført, at det maaske var for stor en Udgift, og at det maaske laa noget udenfor Statens Opgave. Naar vi her inde behandle Forslag om, at Staten skal give Tilskud til kommunale Foranstaltninger, kan man altid gøre den Indvending: Hvorfor skulle ikke Kommunerne ene bære Udgiften? Men naar man desuagtet benytter den Udvej, at Staten skal bære Halvdelen af Udgiften, er det jo slet ikke, fordi man dermed vil gøre gældende, at det virkelig er et bedre Grundlag, eller at Staten har yderligere Forpligtelser end Kommunerne — saaledes staar det i hvert Fald for mig —, men Forholdet er jo dette, at naar man skal gennemføre slige humane Foranstaltninger, og Udgiften alene skal bæres af Kommunekasserne, saa gaar Arbejdet lidt mere trevnt; kan man derimod faa Tilskud fra Staten, saa gaar det lettere. Naar man derfor vil fremme Sager som den lille med Hensyn til Alderdomsunderstøttelsen og den, vi før talte om, med Hensyn til Skolevæsenet, saa er det, man holder paa, at den Slags Ting bedre fremmes, lettere gennemføres, for saa vidt Kommunerne kunne faa Halvdelen af deres Udgifter dækkede, og derfor mener jeg, at denne Paragraf ogsaa i dette Tilfælde er paa sin Plads.

Spørgsmaalet er for saa vidt enkelt og behandlet oftere her, og der er derfor vist ingen Grund til at gaa dybere ind paa det nu, saa meget mindre, som vi savne visse Oplysninger for at bedømme Forslagets Rækkevidde. Men jeg vil meget anbefale denne Sag. Jeg tror, at man nødvendigvis maa bort fra det Grundlag, hvorpaa Loven af 1902 hviler, og jeg skulde tage meget fejl, om vi ikke snart ere naaede saa vidt, at vi kunne komme ind paa noget at følge Forslagsstillerne her i den Retning, at det bliver en kommunal Foranstaltning. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende Forslag.

Aadal: Det foreliggende Lovforslag gaar jo et betydeligt Skridt videre end Loven af 1902, men tilsigter til Dels det